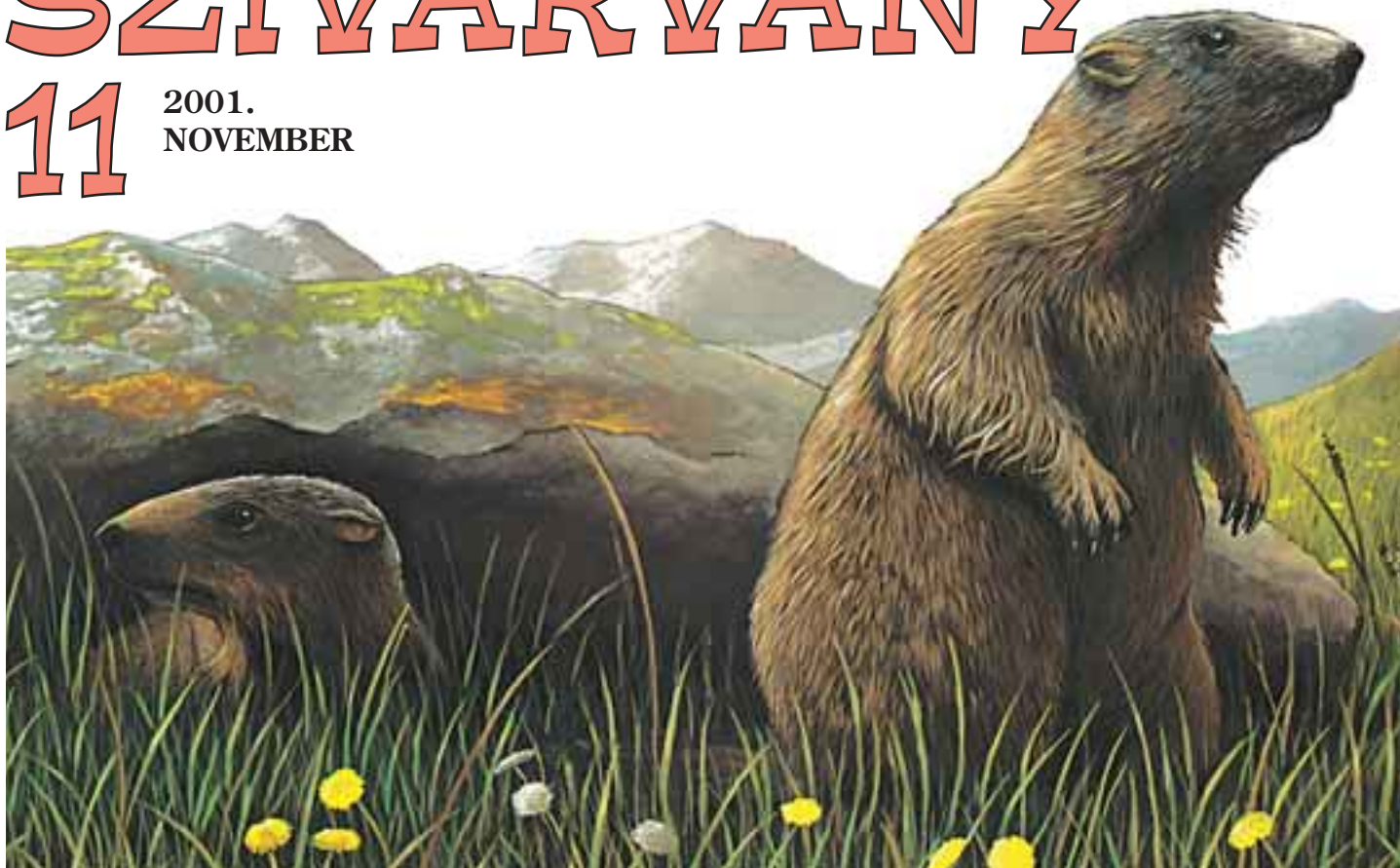

SZIVÁRVÁNY

11

2001.
NOVEMBER

A KILENCÖVES TATU

A pumának már régóta fájt a foga a kilencöves tatu húására. Ennek a jószágnak a páncélja olyan kemény, hogy ha veszély esetén összegömbölyödik, senki sem képes beharapni. A puma ezért szövetségre lépett az egérrel. Amikor a falánk puma rátámadt, a kilencöves tatu rögtön összepöndörült, az egér azonban villámgyorsan a hasára szökönt, és úgy megcsiklandozta, hogy a tatu viszapattant, akár a rugó. És az egér egyenest... a puma szájába repült!

Aki másnak vermet ás, maga esik bele!

A TARAJOS SÜL

Az az ember, akiből réges-rég a tarajos sül lett, egy szép napon beállított a szomszédjához, és kölcsönkért egy fésűt. Hanem mivel nem vitte vissza, a szomszéd elment hozzá, és kérte, hogy adja vissza neki. És mit tett az ember? Megesküdött, hogy soha nem kapta kölcsön azt a fésűt.

Abban a szempillantásban a fésű fogai kinőttek az egész testen, és a hazug emberből... tarajos sül lett!

A DENEVÉR

Egyszer a denevér épp Monyót Menyét odúja előtt tottyant le a földre, aki épp egérre fente a fogát, s így rikkantott:

– Most bekaplak, te beste egér!
– Nem egér vagyok, hanem madár – dadogta a denevér.

– Akkor takarodj íziben! – sipította a menyét.

A denevér elmenekült, és hosszú csapongás után megkapaszkodott egy odú mennyezetén. De vesztére, mert itt épp Manyát Menyét lakott, aki madarat szokott ebédelni.

– Te rusnya madár, most felfallak – mondta.

– Én egér vagyok – nyöszörögte a denevér.

– Akkor hordd el az irhád tüstént.

A denevér megmenekült, s hálás volt félig egér, félig madár csúnyaságáért.

A KIS HANGYÁSZ

Egy fiatal kis hangyász így nyafogott:

– Jaj, apu, mindig csak hangya, mindig csak hangya! Nem ehetnénk egyszer már valami mást is?

– Nekünk, hangyászoknak, nincsen fogunk – felelte az apja.

A kis hangyász elment a jaguárhoz, és kért tőle egyet.

– Válassz! – hördült fel a jaguár, és kitátotta a száját.

A kis hangyász pedig, uccu neki! azóta is rohan, hacsak meg nem torpant közben.

KOVÁCS ANDRÁS FERENC

ERDEI LAGZI

Nősül a sül, nősül a sül,
nősül a sül! Ni, de büszke:
légbe döföl, dús taraján
égre mered föl a tüske!

Házasodik! Jó urasan
csap csuda állati lagzit,
s már ezután megszelídül:
senkire meg se haragszik.

Boldog a sül,
ejsze, dalolni se restell...
Ugrik a vén mókus, ihaj,
járja a nyuszt is a nyesttel!

Vadmalac, őz, vidra s a borz
ropja, csuhajja, a csárdást!
Róka koma s nyúlszívű nép
nyalja az ünnepi mártást.

Nősül a sül, nősül a sül,
szép idejét odahagyja...
Lagzija tart: tombol a víg
állatok apraja-nagyja!

BAK SÁRA rajza

Sétáló fenyőtoboz – vagy pikkelyes hangyaleső. Ez a két név el is árulja a **tobzoscáról** a legfontosabbat: testét pikkelyes páncél védi, és hangyát ebédel. Ügyes tornász, farkával kapaszkodik.

Kilencöves tatu. Számold meg: éppen kilenc páncélövet visel a derekán, de nem a karcsúság miatt, hanem azért, hogy a támadók foga beletörjön. Amikor a tatu kiköltözik összecsukható páncélruhájából, az indiánok hangszert készítenek belőle.

A mese szerint büntetésből viseli, valójában hasznos fegyver a **tarajos sül** szúrós fésűje. Hátán, fején félméteresre növeszti a kemény, hegyes szőrszalakat, amelyek ijesztően zörögnek járkálás közben.

A kis **hangyász** nem szerzett ugyan fogat a jaguártól, de büszke lehet hosszú, ragacsos nyelvére, amelyet villámgyorsan ránt vissza cső alakú szájába, ha már elég hangya ragadt rá.

Vágd ki, és
ragaszd
a kuckókba,
folyosókba
a megfelelő
számot.

1	FŐ- BEJÁRAT
2	HÁLÓ- SZOBA
3	ÉLELEM- RAKTÁR
4	ILLEM- HELY
5	VÉSZ- KIJÁRAT

Alszik, mint a mormota – mondjuk a mélyen
alvóra. Ilyen kényelmes lakásban nem is
csoda, ha a **mormota** áthortogja a telet.

LÁSZLÓFFY ALADÁR

A MORMOTA

Kőfészekben, a havason
már alusznak. Háton, hason...
Jóval nagyobb, mint egy egér,
s ágyikója mindent megér:
szunyózása közmondásos.
A mormota mindig álmos?
A nagy fűben alig látszik,
hogy nyáron át bizony játszik.
Ősszel a kék eget nézi,
finom, meleg bunda védi.
Bármily vidám a mormota,
fütytelére figyelj oda.
A játékot abbahagyják,
s mint a rossz hírt, továbbadják:
jön a tél, az rém unalmas,
ne vitatkozz, inkább hallgass!...
Fütytel üzennek egymásnak,
s nekifognak az alvásnak.
Kinn már hó hull, a veremben
mormoták alusznak csendben.
Hogy alusznak? Háton? Hason?
Kőfészekben, a havason.

A Á B E K V

Vajon mit mond mormota-anyu? Megtudod, ha az üres kockákba beírod a megfelelő színű betűt.

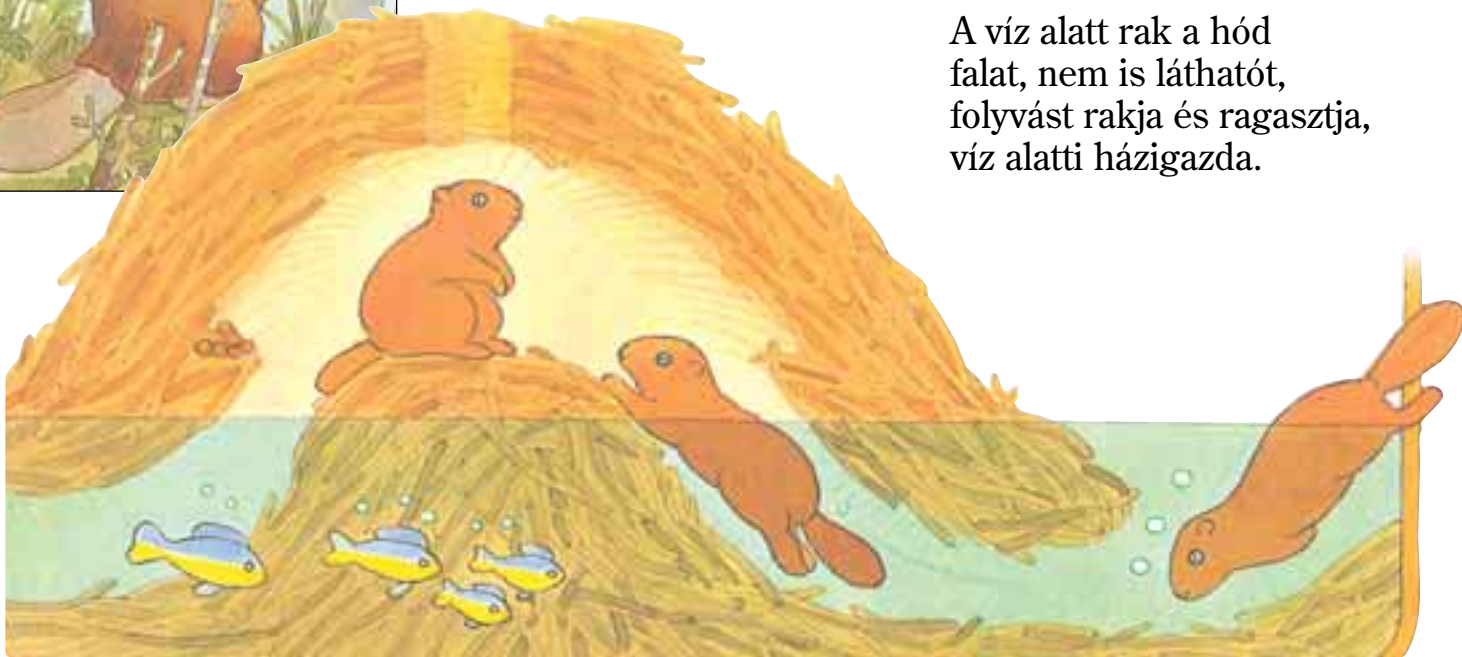
A **hód** favágó és ácsmester:
körülrágja, kidönti a fákat,
felaprítja, majd gátat és
száraz, meleg, víz alatti
palotát épít belőlük.

MAJTÉNYI ERIK

A KITARTÓ

Víz alatt, víz alatt
épít várat, gátakat,
elrekeszti a folyót,
olyan gátat rak a hód.

A víz alatt rak a hód
falat, nem is láthatót,
folyvást rakja és ragasztja,
víz alatti házigazda.

Sok furcsa állatka mutatkozott be neked ebben a Szivárványban. Nem véletlenül lettek ilyenek, hanem azért, hogy könnyebben jóllakjanak, jobban elrejtőzzenek, vagy megvédjék magukat és kicsinyeiket.

Ezt az állatot azonban sehol se kerresd. Tréfából született. Neked az a dolgod, hogy adj nevet neki, és találd ki, milyen állatokból raktuk össze.

Rajzolj te is egy saját tervezésű csodaállatot!

MAGASABB AZ ÉGNÉL,
A TENGERNÉL MÉLYEBB,
HIDEGEBB A TÉLNÉL,
A KÉKNÉL IS KÉKEBB ---

TUDOM ÉN, HOGY ÉPPEN ILYEN,
CSAK AZT NEM TUDOM, HOGY MILYEN.
(ZELK ZOLTÁN)

MIRNICS ZSUZSA
**VALAKI JÁR
A KERTBEN**

A kertek felett a cirnos alma, a darázs kóstolta körte és a szőlő édeskés illata keveredik a lassan gyülemelő avar szagával. Korábban sötétedik, és estefelé már begyűjtünk.

– Kati, hozzál be fát – mondom. – Elkelve egy kis meleg.

Kati kellenetlenül indul, és vissza-visszafordul. Néhány perc múlva elfulladva rohan vissza.

– Valaki jár a kertben!

A lámpa megvilágítja az udvart, de a kertet sötétben hagyja. Hallgatózom, ám távoli kutyaugatáson kívül nem hallok semmit. Gabit küldöm az udvar végében levő fás-

kamrába. Gabi megy, füttyörszik, így adja Kati tudtára, milyen bátor legény ő. Öt perc sem telik bele, rohan vissza, a kosarat eldobja, a küszöbön majdnem hasra esik.

– Valaki jár a kertben – mondja, és pityereg.

No, ennek fele sem tréfa. Kézen fogom a két gyereket, s kilépek velük a csendes estébe. Lássuk ezt a Valakit. Együtt fülelünk a nappal csodálatos búvóhelyeket, hintát és gyümölcsöt kínáló, de most sötét, titokzatos és kicsit ijesztő kert felé. Szemünk lassan megszokja a sötétséget.

Csend van, csak itt-ott percennek a bogarak. Denevér surran el fejünk felett. Gyengéd csörrenéssel földet ér egy dió, kemény kis kop-

panással egy érett alma. Lustán moccan néhány szőlőlevél.

– Ez volt az a Valaki? – sutogom minden zajra. A gyerekek a fejüket rázzák.

Végighallgatjuk, hogyan vackolja magát álomba a természet, aztán beballagunk.

Másnap Katit a kútra küldöm. Már az első virágágyásnál sírva fordul vissza, s aztán már egyik gyerek sem hajlandó sötétedés után kimenni. Magam megyek fáért, s már indulnék vissza, amikor a kert felől zaj üti meg a fülemet. Ropog az avar, mintha valaki lépkedne. Ez a valaki óvatos és ravasz. Alighanem rosszban sántikál. Ijedten meresztem a szemem a diófa felé, fordultomban a kosár a kerítésbe akad. A zajra elcsendesül a diófa környéke. Másnap

a rózsabokor alól hallok szuszogást és prüszkölésfélét.

Semmi kétség, esténként valaki jár a kertben. Lámpát viszek, szeretném meglesni a Valakit. Valaki azonban mindig a legváratlanabb helyről ad magáról jelt. Hol a mogorófa alatt morog, hol a körtefa alatt csámcsog, néha a közvetlen közelemben surran el. Már nem félek tőle, s ő se hagyja abba mocorgásait, ha a sötétben kinn akad dolgom.

Múlnak a napok, a diófa lehullatta utolsó leveleit. Az avar kupacba gereblyézzük, a kert végébe hordjuk. Ölemben kapom a halom levelet, de menten el is ejtem: valami megszúr. A diófalevelek alól, álmosan, mint az ébredő kisgyerek, szürke süni bújik elő. Tüskéin diófalevelek; szuszog,

fújtat, prüszköl, csámcsog és morog, mulatságosan haragos.

– Gyertek csak, itt van a Valaki! – kiáltom. Aztán csak nevetünk mindhárman háromhetes félelmünkön.

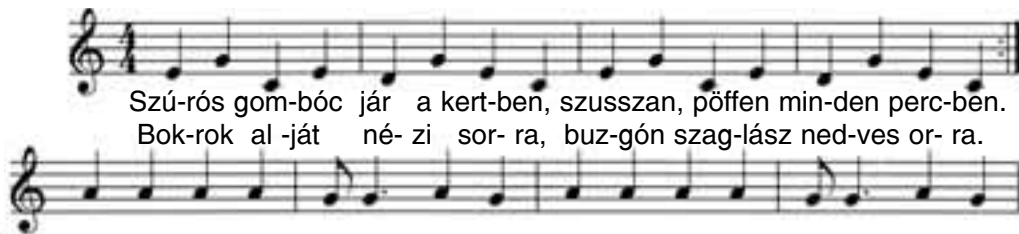
Az avart szépen visszahordjuk, sünbarátunk még az éjjel visszaköltözik alája. Minden este kijárunk a kertbe, hallgatjuk, merre jár, találgatjuk, mit csinál, egészen addig, míg be nem áll a fagy.

SZÚRÓS GOMBÓC

ZENE, VERS: GRYLLUS VILMOS

Szú-rós gom-bóc jár a kert-ben, szusszan, pöffen min-den perc-ben.
Bok-rok al-ját né-zi sor-ra, buz-gón szag-lász ned-ves or-ra.

Há-tán kó-cos a sok tús-ke, meg-fé-sül-né, de nincs tük-re.

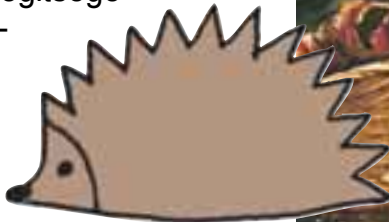
Nem nyúl hoz-zá, így is jó! Úgy hív-ják, hogy sün-disz-nó.

A karton sünitestre ragassz kis háromszögeket. Ha kettőt készítesz, közéjük vastag kartonból kivágott fogaskereket szerelsz (rajzszeggel és dugódarabkával), és orrukat egy pötty ragasztóval összefogod – a sünid vígan szaladgál az asztalon.

A vesszőseprű ágacskaít kötözd nyalábokba, és apu segítségével szegezd egy meghegyzett végű, ujjnyi vastag botocskára. Fess orrot, szemet neki.

Ehhez a sünihez a ciroksöprűt kell egy kicsit megnyírnod. Kartonból vágd ki a süni testét, és sugarasan ragaszd rá a szálakat. Ha nincs cirok, gyufaszállal is jól mutat.

A bolha, a szöcske meg a béka fogadást kötöttek, melyikük tud magasabbat ugrani.

– A győzteshez feleségül adom a lányomat! – jelentette ki az öreg király.

Elsőnek a bolha állt ki, s nagyon finoman viselkedett, jobbra-balra köszöngtetett a publikumnak.

Utána a szöcske következett. Ő már jóval nehezebb volt, de ő is fesztelenül hajolt meg zöld egyenruhájában, mintha vele született volna.

A béka nem csinált semmit, de mindenki tudta, hogy annál többet gondolkodik.

Megkezdődött hát a verseny. A bolha olyan magasat ugrott, hogy el-

A HÁROM VERSENYUGRÓ

H. C. ANDERSEN nyomán

tűnt a közönség szeme elől.

A szöcske csak feleakkorát tudott ugrani, ráadásul éppen a király arcára pattant.

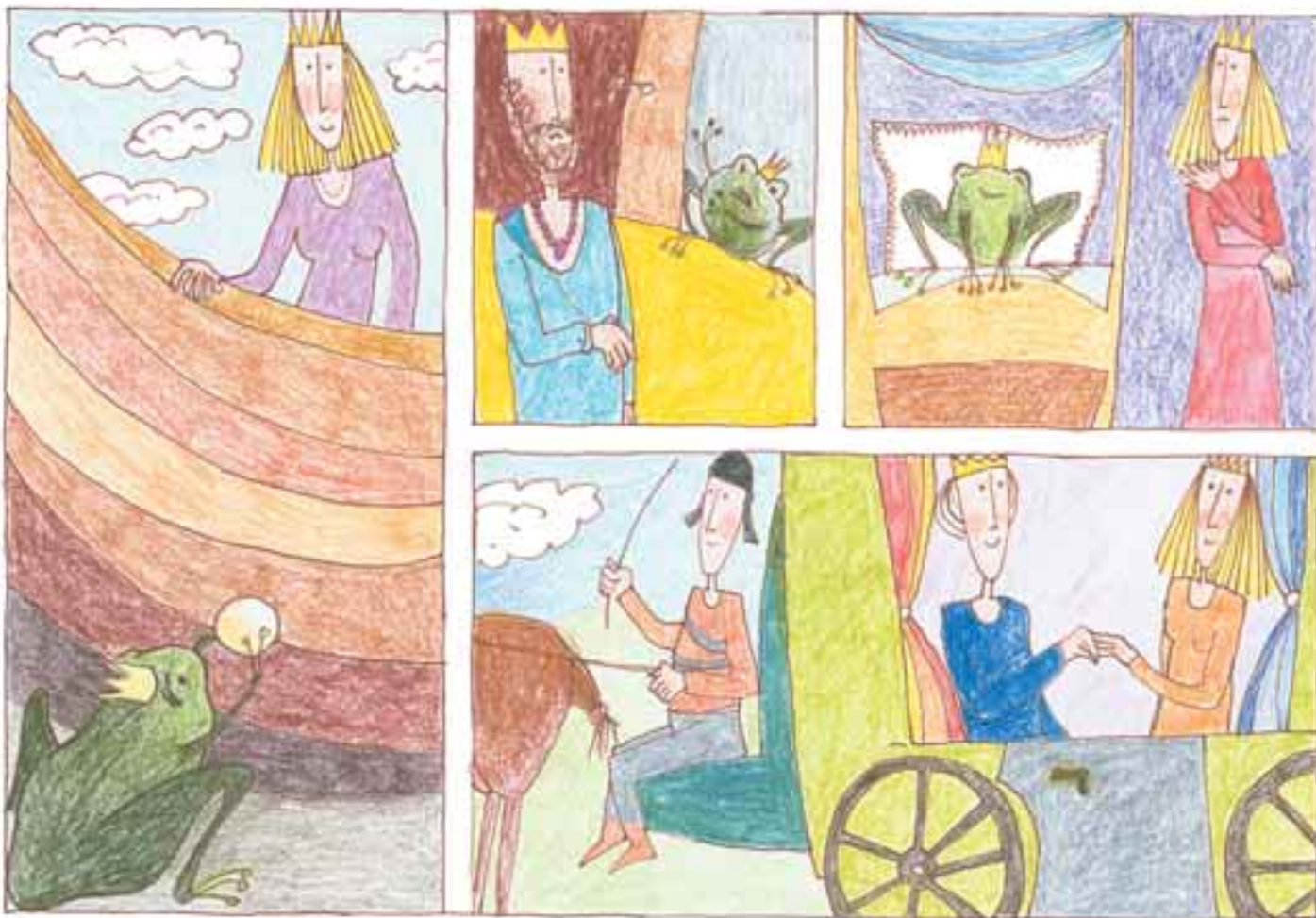
A béka jó ideig csendesen gondolkozott, mielőtt nekiveselkedett volna. A nézők már azt hitték, nem is tud ugrani. De hopp! A béka egyszer csak ugrott egyet, nem is éppen magasat, inkább oldalt, egyenesen az aranyzsmolyon üldögélő királylány ölébe.

Az öreg király nyomban kihirdette az ítéletet:

– Az ugrotta a legmagasabbat, aki fölért az én felséges leányomhoz! Ez csak olyannak juthatott eszébe, akinek van sütnivalója. A béka bebizonyította, hogy neki van.

Így hát a béka nyerte el a királykisasszony kezét.

Ennek a mesének is a béka és a királylány a főszereplője. Mondd el a képek alapján.

Ha hiszitek, ha nem, október 3-án kaptam meg az első vakációs beszámolót, mégpedig Strumenschi Orsolyától, Nagyváradról. Kérdi, hogy én mivel töltöttem a szépséges nyári szünidőt.

Nos, megmondom, mit választottam neki: az ilyen mese-törpék, mint én – vagy tündérek, amilyen az én Kedves Feleségem, Tipetupa, aki minden héten kiporoltatja velem mohaszőnyegünket – nos, mi nem járunk iskolába. Mi már úgy születünk (a meséből), hogy mindent tudunk, amit egy magunkfajtanak tudnia kell, de nemcsak a Termé-

Imreh Emese, Marosvásárhely

szetről, az Erdőről, ahol élünk, hanem Rólatok is, úgy általában, a gyerekekről. Biza. Például azt, hogy ez a hónap még nehezen telik, mind hosszabbak lesznek az éjszakák, és rövidebbek a nappalok, de ez nem lesz így míg a világ, mert Jézuska születésnapja után – karácsonyt követően – megfordul a dolog, és a nappalok nyúlnak, az éjszakák rövidülnek, és hiába próbál a Tél ijesztgetni, mert tudjuk, előbb-utóbb jön a Tavasz. A

Télben is sok a szépség, csak ne lenne olyan hideg.

De most még novemberben vagyunk. Elsején ismét elmentem a Kicsi Ózike sírjához, amelyet Orvvadász Bácsi lőtt le, de Erdész Bácsi rajta-kapta, és börtönbe küldte (azóta is ott van), Ózikét pedig eltemette. Bogrács kutya segítségével fogta volt meg Orvvadász Bácsit, és Bogrács kutya, az én egyik legjobb barátom eljött Ózike sírjához november elsején. Tudjátok,

Sipos Mária, Zsobok

nekem nincs gyertyám, amit meggyújtottam volna a síron, tehát megkértem Jánosbogárkáékat, világítsanak egy kicsit. Ilyenkor nem szoktak, de nekem megtették. Azt hiszem, az említett napon Ti is kint voltatok Szüleitekkal a temetőben, és gyertyát gyújtottatok rokonaitok, ismerőseitek sírján, akiket Jézuska ma-

gához szólított.

Több szomorú dologról nem is írok nektek, mert azt szeretném, ha sokkal de sokkal többet nevetnétek, mint búsulnátok, mert ha Ti bánkódtok, akkor mi is búsulunk Kedves Feleséggemmel, Típetupával együtt. Jövő hónapban éppen ezért (de ne mondjátok

Szalma István, Balavásár

Papp Crísti, Nagyvárad

senkinek: meglepetés lesz!) – csak Mikulásról és a gyönyörű karácsonyról írok nektek.

Most egyelőre búcsúszom, és várom leveleiteket. Kérlek, ne feledjete két dolgot: a feladó pontos címét feltüntetni a boríték hátán, és a rajz mellé levelet is írjatok bele.

Melyhez hasonló jókat,
CSIIPIKE

**Címlap:
mormoták**

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXII. évfolyam. 249. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft.
Szerkesztik: ZSIGMOND EMESE (főszerkesztő), MÜLLER KATI.
A szerkesztőség postacíme: 3400 Cluj, Str. L. Rebreanu Nr. 58. ap. 28. C.P. 137. Telefon/Fax: 064/141323. E-mail: napsugar@mail.dntcj.ro
Megrendelhető a szerkesztőség címén. **A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont 2511.1-569.1/ROL. B.C.R., SUC. CLUJ S.C. NAPSUGÁR - EDITURA S.R.L.** Készült a kolozsvári TIPOHOLDING Rt. Nyomdájában.
ISSN 1221-776x.

Ára 8000 lej

CIRMOS CICA

Cirmos cica, Katika,
Dorombol a kis cica.
Egész nap csak kóricál,
Egyebet nem is csinál.
Ehelyett foghatna egeret,
Lusta, mint
A tanulni készülő gyerek.
Boda Levente, Siménfalva

18

MONDÓKA

Róka, bóka, babóka,
Künn üldögel apóka.
Mesét mond anyóka.
Hallgatja Katóka.
Óka-óka-óka,
Véget ért a mondóka.

Kovács Adrienn,
Felsőboldogfalva

Madaras Róbert,
Gyergyószentmiklós

KUTYÁS VERS

Kutya vagyok, ugatok,
Minden háznál megállok.
Nagyot-nagyot ugatok,
Ha nincs kutyád, itt vagyok,
S máris nálad szolgállok.

Maicher Helga verse és rajza,
Nagybánya

Benkő Beáta, Marosvásárhely

A KISKAKAS

Volt egyszer egy kiskakas meg a felesége. A tyúkot Jércikének hívták, a kakast Nagytarajúnak, mert olyan gyönyörű taraja volt, mint egy piros rózsa. Boldogan éltek egy szép, nagy udvaron.

Egyszer a tyúknak kibújt két kislfia és két kislánya. A gazdájuknak nem volt annyi tenge-rije, hogy az egész családot eltartsa. A kakas elindult, hogy élelmet keressen.

Ment, mendegélt, egyszer csak beért egy sűrű erdőbe. Annak a közepén, egy házacska-ban lakott egy jószívű öregasszony. Megsaj-nálta a kiskakast, nyomban neki ajándékozott hatvan szem tengerit. A kiskakas el-indult hazafelé. Otthon már nagyon várták. Boldogan megették a kiscsibéket.

A tengeri elég volt negy-venöt napig. Hogy utána mit csináltak, nem tudja senki.

Benedek Lehel
verse és rajza
Szörcse

Török Bernadett
meséje és rajza,
Margitta

PAPAGÁJ

Zöld a Piki papagáj,
Jó napokat kiabál,
Kalitkából menekülne,
Az egekig felrepülne.
Szereti a fénymagot,
Iszik is rá jó nagyot.
Hintázik és pereg-forog,
Ugrándozni de jó dolog.
Aztán megint kiabál,
A zöld színű papagáj.

KAKAS

Kukorékol a kakas,
hajnali dalát zengi,
fölkelti a népet
a vidám, szép dalával.
Reggeli csendbe
hangja csendül.
Kukurikú! Kukurikú!
Fehérvári Szabolcs,
Marosvásárhely

TÉLI ÁLOMRA KÉSZÜLŐDŐ SÜNIK

Vágd ki a süniket, ragassz a hátukra egy-egy almát vagy körtét, majd ragaszd őket spárgára. Fűzz közéjük préselt őszi leveleket is.

